

Partijas aktīva Goda plāksne

Par aktīvu līdzdalību organizatoriskajā un masu politiskajā darbībā, kas saistīta ar partijas un valdības lēmumu propagandu un realizāciju, vairāku biedru fotogrāfijas ievietotās rajona partijas aktīva Goda plāksnē. Viņu vidū ir:

G. VISNAKOVA — Preiļu 2. vidusskolas skolotāja, partijas rajona organizācijas revīzijas komisijas locekle;

M. VOLKOVA — rajona Tautas izglītības nodaļas, metodiskā kabineta vadītāja, tautas universitātes vadītāja;

I. JERSOVS — rajona agrorūpniecības apvienības priekšsēdētāja vietnieks, propagandists;

P. ZUKULIS — agrofirmas «Krasnīj Oktjabrj» ģenerāldirektora vietnieks, partijas rajona komitejas loceklis;

N. IVANOVS — Aglonas padomju saimniecības direktors, partijas rajona komitejas loceklis;

N. IVBULE — Preiļu ciema Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja, valsts iestāžu darbinieku arodbiedrības rajona komitejas priekšsēdētāja;

R. LAZDANE — Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas partijas pirmorganizācijas sekretāre, partijas rajona organizācijas revīzijas komisijas locekle;

M. LOMAKINS — tautas kontroles rajona komitejas priekšsēdētājs, Latvijas KP rajona komitejas lektors;

P. MARCINKEVICA — kolhoza «Zelta vārpa» galvenā ekonomiste, partijas rajona organizācijas revīzijas komisijas locekle;

M. MIHAILOVS — rajona Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks, rajona izpildkomitejas partijas pirmorganizācijas sekretāra vietnieks ideoloģiskajā darbībā;

A. NIKITOVA — Līvānu 1. vidusskolas direktore, propagandiste;

J. PIZELIS — Vārkavas vidusskolas direktora vietnieks, agitators un politinformators;

T. PIROGOVA — Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināta laboratorijas priekšniece, agitatore un politinformatore;

A. SEDVALDS — Līvānu eksperimentālās, biokīmiskās rūpnīcas direktors, partijas rajona komitejas loceklis;

I. SNIKERS — Līvānu stikla fabrikas partijas pirmorganizācijas sekretārs, partijas rajona komitejas loceklis;

E. CAICS — pensionārs, Zinību biedrības rajona organizācijas lektors.

Šodien darbu sāk partijas rajona organizācijas XXII konference

VĪVU ZEMJU PROLETĀRIEĪ, SAVIENOJĪETIES!

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta

• Nr. 134 (5828)

• Sestdien, 1988. gada 12. novembrī

• Maksā 3 kap.

V. Medvedeva ierašanās Rīgā

11. novembrī Rīgā ieradās PSKP CK Politbiroja loceklis, PSKP CK sekretārs V. Medvedevs. Viņš apmeklēs darba kolektīvus, tiksies ar republikas ideoloģisko aktīvu, radošo un zinātnisko inteligenci, studentiem un partijas aktīvu. Tiks apspriesti jautājumi, kas saistīti ar partijas XIX Vissavienības konferences un vēlāko PSKP CK plēnumu lēmumu izpildīšanu.

Lidostā «Rīga» V. Medvedevu sagaidīja biedri J. Vagris, V. Bresis, A. Gorbunovs, V. Grišins, A. Klaučens, I. Kežbers, V. Soboļevs un S. Zukulis.

V. Medvedevs nolika ziedus pie V. I. Leņina pieminekļa. Šajā pašā dienā viņam bija saruna ar Latvijas Komunistiskās partijas CK biroja locekļiem un locekļu kandidātiem.

LATINFORM

Latvijas KP rajona komitejas plēnums

5. novembrī notika Latvijas KP rajona komitejas XIII plēnums. Plēnuma apsprieda partijas rajona komitejas pārskata referāta projektu Latvijas KP rajona organizācijas XXII konferencei.

Sakarā ar pārskata referāta projektu savas piezīmes un ierosinājumus izteica partijas rajona komitejas locekļi I. Sņikers, P. Barkovskis, R. Kavinskis, F. Solomahins, V. Valters, R. Vairovs, N. Leņonovs, V. Petrovs,

partijas rajona organizācijas revīzijas komisijas locekle R. Lazdāne un Latvijas KP Centrālās Komitejas partijas organizatoriskā darba nodaļas inspektors V. Tračums.

Plēnuma referentu apstiprināja partijas rajona komitejas pirmo sekretāru V. Solovjovu.

Ar balsu vairākumu plēnuma nolēma pārcelt partijas rajona organizācijas XXII konferences sākumu uz 1988. gada 12. novembri, plkst. 9.00.

Suvorova kolhoza kolektīvam

Apsveicam Suvorova kolhoza kolektīvu sakarā ar Latvijas KP Centrālās Komitejas, Latvijas PSR Ministru Padomes, Latvijas Republikāniskās arodbiedrību padomes un Latvijas LKJS Centrālās Komitejas Goda raksta piešķiršanu par panākumiem republikāniskajā sociālistiskajā sacensībā, kas bija organizēta, lai sekmīgi aizvadītu lopu ziemošanu un palielinātu lopkopības produkcijas ražošanu un pārdošanu valstij 1987. — 1988. gada ziemas periodā.

LATVIJAS KP RAJONA KOMITEJA
RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES
IZPILDKOMITEJA

TATJANA Apelis (attēlā) Līvānu eksperimentālajā koksnes konstrukciju rūpnīcā strādā nu jau deviņus gadus. Vispirms bija tehniskās kontroles nodaļas kontroliere, pēc tam kļuva par operatore. Rūpnīcā komunisti viņu uzņēma PSKP biedru rindās, bet maiņas kolektīvs izvirzīja par meistari.

— Darbs ir atbildīgs, — saka Tatjana, — jo jāstrādā ar cilvēkiem. Un viņu rūpes ir arī manas rūpes.

Darbs sokas, jo maiņas kolektīvs patiešām ir draudzīgs un saļiedēts. Ar ražošanas uzdevumiem tas allaž sekmīgi tiek galā, un te, kā uzskata uzņēmumā, liels nopelns ir arī maiņas meistarei komunistei Tatjanai Apelis.

Viņa pati ir komunistiskā darba triecienniece, aktīvi iesaistās sabiedriskajā dzīvē, mīl nodarboties ar sportu.

J. SILICKA foto

Lasiet laikraksta šini numurā

● Sis laiks ir trešā fronte manā dzīvē — saka partijas veterāns, bijušais Rudzētu ciema izpildkomitejas priekšsēdētājs Izidors Litavnieks. — 2. lappuse

● Vai viegli būt pilsētas mēram? Apraksts par Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas priekšsēdētāju Jāni Znotiņu. — 2. lappuse

● Vārds konferences delegātiem. — 3. lappuse

● Sodienas aktuālās problēmas Līvānu stikla fabrikas partijas pirmorganizācijas sekretāra Ilgoņa Sņikera un Aglonas internātskolas direktora Andra Puzo skatījumā. — 3. un 4. lappuse

● Kā nodrošināt prioritāti lauksaimniecībai? Intervija ar Leņina kolhoza priekšsēdētāju Pēteri Barkovski. — 4. lappuse

Partijai ir tikai viens pienākums,

Dzīve —
nepārtraukta cīņa

SOS vārdus pilnībā var attiecināt uz partijas, kara un darba veterānu Izidoru Litavnieku, kas dzīvo Rudzētu ciema «Būmanos».

Viņam jau 75 gadi. Un visa dzīve ir bijusi nepārtraukta cīņa. Vispirms par iztiku. Tad par brīvību. Un beidzot par godīgumu un taisnīgumu. Daudz piedzīvots un pārdzīvots, bet Izidors Litavnieks līdz pat šodienai ir palicis nesalauzts cīnītājs.

Bērība un jaunība pagāja smagos apstākļos. Tēvs ar saviem diviem brāļiem Līvānu pusē starp Birzākiem un Jaujām bija nopircis purva gabalu — zaļo peisu un sācis līst līdumu. Zeme bija skopa, un iztikas Izidoram un četriem brāļiem nepietika.

1940. gada vasarā Latvijā atjaunoja padomju varu. Tai visvairāk simpātizēja nabadzīgie laudis. Starp viņiem bija arī Izidors Litavnieks. Pārmaiņas dzīvē cilvēkos radīja aktivitāti. Organizējās strādnieku gvardes — milicijas palīgdienests. Izidors Litavnieks tajā iestājās viens no pirmajiem un rūpējās par kārtību plašā Līvānu apkaimē. Bet jaunais laiks nebija ilgs. Pēc gada sākās vācu fašistiskais iebrukums.

Izidors Litavnieks kopā ar pārējiem padomju varas aktīvistiem atkāpās uz Padomju zemes iekšieni. Pēc ilga brauciena viņš nonāca Sibīrijā — Omskas apgabalā pie Irlišas. Darbs kolhozā. Te Izidors Litavnieks uzzināja par Padomju Latvijas valdības aicinājumu cīņai pret iebrucējiem organizēt nacionālo divīziju. Viņš brīvpriēģi devās uz Gorohovecas nometni. Jau 1941. gada decembrī jaundibinātā latviešu divīzija izgāja kaujas kristības pie Maskavas.

Karā vienmēr ir grūti. Bet tik grūti kā divarpus mēnešu ielenkumā Staraja Rusas nūrvo — reit kad. Nepārtraukti fašistu uzbrukumī un pilnīgs pārtikas trūkums, bads.

Izidors Litavnieks izturību šajā grūtajā laikā smēlās no komunistiem. Te, Staraja Rusas ierakumos, viņš 1942. gada pavasarī iestājās partijā. Lai pret ienaidnieku cīnītos kā komunisti.

Pēc trijiem prombūtnes gadiem 1944. gada vasarā latviešu gvardi ar cīņām pārnāca mājās. Dzima Latvijā, Skaune, 130. korpusa cīnītāji virzījās uz Višķiem, Vanāgiem. Te karaspēka daļa trīs stundas stāvēja, un Izidors Litavnieks atprasījās komandierim aizskriet uz mājām, tikties ar tuviniekiem.

Stēku kaujas. Pirmā sadursme ar ienaidnieku Latvijas zemē. Daudzi krita, bet Izidoram Litavniekam bija lemts palikt dzīvā arī šai cīņā. Pēc ienaidnieka sakaušanas viņš kopā ar savu daļu devās pāri Aiviekstei, pie Koknēses — pāri Daugavai. Dobeļe. Kurzemes katls. Uzvara

nāca tikai 1945. gada maijā. Izidors Litavnieks bija viens no tiem nedaudzajiem latviešu cīnītājiem, kas piedalījās Uzvaras parādē Maskavā.

1945. gada novembrī Izidors Litavnieks demobilizējās. Karavīrs pārnāca mājās. No 1946. gada 1. janvāra Izidoru Litavnieku apstiprināja par Rudzētu pagasta partorgu. Un sākās viņa otrā fronte — cīņa pret bandītiem. To bija pilni Rudzētu apkārtnes meži. Bandīti nošāva iepriekšējo pagasta partorgu Upeņnieku, trīs ciemu padomju priekšsēdētājus, daudzus padomju varas aktīvistus.

Pirmajos pēckara gados Rudzētos nebija vieglāk kā karā. Partorgs Izidors Litavnieks kopā ar iznīcinātājiem naktīs apsarģāja pagastmāju, dienās, kad bandīti baidījās līst no meža ārā, veica neatliekamus dzīves atjaunošanas darbus. Kabačā vienmēr bija revolvertis. Citādi nevarēja.

Un tā līdz 1950. gada sākumam, kad Latvijā noorganizējās rajoni. Rudzētos bija norīķējis kolektīvizācija. Izidoru Litavnieku ievēlēja par Ļenina kolhoza priekšsēdētāju. Vēlāk viņš strādāja par partijas rajona komitejas instruktoru, pildīja citus partijas dotos uzdevumus, pēdējos sešus gadus bija Rudzētu ciema padomes izpilddomitejas priekšsēdētājs.

Tagad, aizgājis pensijā, varētu atpūsties — gana cīnījies kara un miera apstākļos. Bet Izidors Litavnieks nav no tiem, kas var noraudzīties no malas. Viņš ir cīnītājs līdz galam.

Mūsu zemē norit pārbūve, dzīves atjaunošana. Šis laiks Izidoram Litavniekam ir trešā fronte viņa dzīvē, kā pats atzīst.

«Nevaru samierināties ar trūkumiem,» viņš saka, «ar to, ka darbu padara pa roku galam, nevaru ciest birokrātus. Komunistiem jābūt kristāltīriem. Bet ir arī tādi, kas «sasmērējušies», uz kuriem cilvēki rāda ar pirkstu. No tādiem jāietek valā. Cilvēkos vēl pietrūkst godīguma, dzīvē — taisnīguma. Laikā nākusi Tautas fronte. Tā ir cerība».

Partijas sapulcēs Izidors Litavnieks neklusēs, jautājumu izlemšanā ir vienmēr aktīvs. Un daudz — šajā sirmajā vīrā ieklausās, jo viņam ir liela darba pieredze un dzīves gudrība.

Kad Rudzātu sovhoza partijas pirmorganizācijas sapulcē vēlēja delegātus uz partijas rajona konferenci, izvirzīja arī Izidoru Litavnieku. Bet viņš savu kandidātūru atsauc, atzīstot, ka ir cienīgāki un spējīgāki par viņu. Partijas veterāns šoreiz palika mājās, bet domās un jūtās viņš ir kopā ar konferences delegātiem.

J. GURGONS

IZRĀDIJAS: par viņu uzrakstīt nav nemaz tik vienkārši. Kaut arī pazīstu šo cilvēku jau sen. Kaut arī ne vienu vien stundu esmu pavadījis viņa pašreizējā kabinetā, apspriežot pilsētas problēmas, strīdoties, piekrītot un iebilstot. Kaut arī daudzējādā ziņā mēs esam domubiedri. Un tomēr: viņš tik ļoti atšķiras no saviem priekšgājējiem un vispār neatbilst parastajam standartam, ka pastāstītu par viņu ir ļoti, ļoti grūti. Bet nepastāstīt par viņu nedrīkst. It sevišķi šodien, kad viņš kopā ar 330 delegātiem godam pārstāv rajona partijas organizāciju tās augstākajā forumā.

KĀ TAS BIJA

1987. gada vasaras beigās. Līvānieši jau zināja, ka iepriekšējais pilsētas mērs iesniedzis atlūgumu. Cilvēki izteica visdažādākos, dažkārt pat visnegaidītākos minējumus par to, kādas tad būs kandidatūras uz šo amatu. Vienā jautājumā gan domas saskaņēja pilnīgi: rūgta pieredze liecina, ka no citurienes atnācis cilvēks ar šo darbu galā netiks — vajadzīgs savējais, līvānetis. Neaizmirsīsim: tas bija 1987.

gads, kad bija pieņemts jebkura ranga vadītājus nevis iecelt, bet gan ievēlēt. Tā teikt, demokrātiskā ceļā. Arī Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes sesija ievēroja visus aizklātās balsošanas kanonus un ievēlēja par pilsētas mēru Jāni Znotiņu — 37 gadus veco Preiļu 21. PMK vecāko dispečeru.

«Pretojas» viņš, cik spēja, līdz pašai pēdējai minūtei. Daži šo pretošanos saprata arī tā: mēģina «izsist» sev cenu, dabūt jaunu dzīvokli un algas pielikumu. Citi paklusām ieminējās par karjeru. Un kā ir īstenībā? Viņš, šis «karjerists», līdz pat šai dienai kopā ar sievu un divām meitām joprojām dzīvo tā pašā divstābu dzīvoklī un saņem algu, kas ir pat par simts rubļiem mazāka nekā iepriekšējā — dispečera alga.

Jānis Znotiņš «pretojas» tāpēc, ka zināja, kāds vēzums būs jāvelk, ja viņš iesēdīsies izpilddomitejas priekšsēdētāja krēslā. Taču atpakaļceļā vairs nebija, un 14. oktobrī viņš pārnēma savā līetošanā nobružātus krēslus, sabojātu seifu, pagalam sarūsējušo «žiguli» un — izpilddomitejas zīmogu. Tā bija viņa ceļamaize turpmākajam darbam.

KAS VIŅŠ IR, SIS PILSĒTAS MĒRS?

Atbildēt uz šo jautājumu ir patiešām grūti. Ja atļauts pielietot anketēšanas metodi, tad — lūdz. Dzimis mūsu rajonā, vecāki drīz pēc sava pirmdzimtā nāšanas pasaulē pārcēlās dzīvot uz Līvāniem, kur diezgan ilgi mīnījās privātajos dzīvokļos un ļoti ilgi cēla savu personīgo māju. Kad Jānis mācījās 1. vidusskolā, viņš katru vasaru brauca uz laukiem strādāt, lai sapelnītu naudu uzvalkam. Beidzis Priekuļu tehnikumu, kur ieguvis tehniķa mehāniķa diplomu un rekomendāciju uz Lauksaimniecības akadēmiju (mācībās bijis sevišķi uzcītīgs un apķērigs). Diemžēl, ģimenei bija savs spriedums — vecākajam dēlam jāpaliek mājās.

Sekoja armijas gadi. Atgriezies Jānis strādāja par atslēdznieku, meistar, atbrīvoto arodkomitejas priekšsēdētāju, beidzot par vecāko dispečeru 21. PMK — savā pirmajā un vienīgajā (līdz pagājušajam gadam) darbā vietā. So organizāciju viņš atstāja ar arod biedrību augstākās skolas diplomu.

Ir gadījies dzirdēt, ka uz tiem priekiem par viņa aiziešanu daži melioratori kārtīgi «lemetuši». Acimredzot, prasīgais dispečers daudzām nebija pa prātām. Toties Jānis jebkurā laikā bez mazākās aizķeršanās varēja sniegt vissīkāko informāciju par savas organizācijas darbu. Tas — cita starpā piebilstams.

Tagad sadūšošos pavērt plašāk viņa biogrāfijas ietvaru un mēģināšu atbildēt uz jautājumu: kas tu esi, Jāni Znotiņ?

«Sausmas! Viņš nav normāls!»

— tā par viņu izteicās kāda mana paziņa, satikusi mani uz ielas. Izrādījās, viņa bija sūdzējusi izpilddomiteju tiesā, lai protestētu pret tās pieņemto negatīvo lēmumu par dzīvokļu maiņu. Tiesa viņas prasību apmierināja. Dzīvokļu maiņa gan bijusi pilnīgi likumīga, taču tas, cik šie dzīvokļi līdzvērtīgi un cik lielu lomu šeit spēlējusi «materiālā ieinteresētība», tas, kā saka, palicis aiz kadra. Saskaņā ar to pašu likumu. Tā jaunais pilsētas mērs dabūja savu pirmo punu. Pēc tam bija arī citi bezlieņi, sāpīgāki. Neko darīt — citādi, acimredzot, nav iespējams atsijāt godīgumu no pašlabuma meklēšanas, patiesību no meliem, glāmus no taisnprātības. Viņam to darīt ir jāprot. Pie tam — neklūdotes.

setas mēram izdevās savest to visu kārtībā, izlīdzoties ar nieka 150 tūkstošiem rubļu, kas atvēlēti pilsētas labiekārtošanai, tas zināms tikai viņam pašam. Ne apgaismes lukturi, ne asfalts (vēl jo vairāk) pagaidām uz ielām nemētājas. Labi, ka blakus vēl ir tādi ļaudis kā Jānis Romāns, Oļegs Bubnovskis, Atis Sedvalds.

Ir arī citi. Tādi, kuri savā nešaubīgajā taisnības apziņā atļaujas partijas rajona komitejas biroja sēdē pazinot, ka tikmēr, kamēr līvānieši būs pret lielāņu mājbuves ceļa būvi, kārtējās «pilsētas» mājas celtniecība arī tiks iesaldēta. Tā, lūk: ja esi nogrēkojies, paliec bez saldā ēdiena.

Vai šiem gudriniekiem kāda bēda gar to, ka pilsētas izpild-

Viens no 330

Būs jauni pavasari...

— Vai kaut viens cilvēks ir izgājis no priekšsēdētāja kabineta apmierināts? — ir gadījies dzirdēt jautājam. Jā, daudzi patiešām nāk ārā ar smagu sirdi — virieši, skaļi piecērtot durvis, sievietes — izplūstot asarās. Viņš toties arī saglabā mieru.

— Saki, lūdz, vai tiešām pie tā var pierast? — uzdevu viņam tīri sievišķīgu jautājumu, kad kabinetu atstāja kārtējais sarau-dinātā apmeklētāja.

— Neesmu jau es arī nejutīgs kā koks! Ja kāds pie tā pierod, tam šeit vairs nav ko darīt. Jautājums ir cits: mans princips — nevienam nemelot un nedot tukšus solījumus. Atceries, cik daudzreiz tu pati par to avīzē kritizēji manus priekšgājējus. Lai uzskata mani par briesmoni vai birokrātu, vai vienalga — par ko. Es tik un tā esmu un būšu reālists. Ja varēšu, palīdzēšu gan ar padomu, gan reālu rīcību, nevarēšu — nelūdziet. Es zinu — daudzi līvānieši steigdas pie manis cerībā, ka bēdzot atrisināšu visas problēmas. Diemžēl problēmu ir daudz vairāk nekā man iespēju.

Gadās reizēm gan padotajiem teikt asāku vārdu (tiesa, viņi apgalvo, ka «šefs» ātri atdzies-tot), gan augstākai priekšniecībai mest patiesību acīs bez jebkādas diplomātijas, gan direktoram brukt vīrsū, ļabi zinot, ka, iespējams, jau rīt pat iesī pie viņa ar izlīgšanu pastieptu roku. Dažreiz ir draudējis pa telefonu — sak, tavi izbraukumi reidos labu galu neņems. Tik tiešām, kāpēc gan mēram jādodas reidos. Ir taču attiecīgie dienesti, kam ar to jānodarbojas. Taču Znotiņš visu grib redzēt pats savām acīm, lai pēc tam šiem pašiem dienestiem dotu labu mācību. Kā jau pilsētas saimniekam pienākas. Saimniekam, kuram diemžēl nav nekā vairāk, kā tikai zīmogs, nožēlojamie 480 tūkstoši rubļu valsts budžeta un 12 aparāta darbinieki.

GADU VĒLĀK

«Jāni, nu palīdzī. Tu taču mani ļabi pazīsti, kopā basketbolu spēlējām, atceries? Ļoti tevī lūdz, palīdzī. Diemžēl — palīdzēt nav viņa spēkos — izpilddomitejai nav brīvu dzīvokļu. Tiesa bijušais komandas biedrs, gods kam gods, durvis nepieciešta un histērija nekrita. Gluži otrādi — aizejot noteica: «Tik un tā tu esi malacis. Vismaz esi sācis šiverēties!»

Pašā sākumā neko nedarīt ne-maz nedrīkstēja: dienas kārtībā bija trotuāri Rīgas ielā, centrā-lais laukums, Fabrikas un Celniecības ielas, apgaismojums, kultūras nams, slimnīca. Kā pil-

komitejā rindā uz dzīvokļiem uzņemti gandrīz 350 cilvēki, un arī katrs otrs apmeklētājs prasa dzīvokli. Kas viņiem dalās gar to, ka vienotā pasūtītāja dienests par spīti visam tomēr izveidots Preiļos, ka Līvāniem nav sava arhitekta. Ka komunālais dienests it kā būtu savējais — Līvānu, tomēr plānus tas saskaņo ar galveno organizāciju, kas atkal ir rajona centrā.

Attiecībā uz šo pēdējo problēmu mēram gan ir savs pār-drošs, taču, viņaprāt, vienīgais pareizais lēmums. Vajadzīga tikai republikas palīdzība. Viņš pats, protams, brauks visur, kur vien vajadzēs, pierādīs un aizstāvēs savu viedokli. Kaut nu viņam laimētos un ceļā negadī-tos kāds kārtējais birokrāts.

— Bet kāpēc viss jādara tev vienam? Tā jau var veselību sa-bojāt.

— Pagaidām, nav cilvēku. Pagaidām. Ja tu ar to domā pilsētas Tautas deputātu padomi, teikšu atklāti: no tiem 60 deputātiem vairums pierakstīti tikai uz papīra. Mani īstie palīgi ir tikai Jānis Liepa, Leontina Mikule, Nikolajs Kazenko, Jānis Vuškārnīks, Rīta Udovska, vēl divi trīs cilvēki — un viss. Jā-jautā: kāpēc vajadzīgs tik liels skaits — 60? Lai būtu tikai trīsdesmit, bet lai viņi nebūtu deputāti formāli. Lai sesijās ne-klusētu, lai strādātu, darbotos. Ceru, ka Likums par vēlēšanām daudz ko izmainīs.

Tagad, lūk, Tautas fronte. Vēl nebija notikusi tās Līvānu nodaļas dibināšanas konference (kurā, starp citu, neiztika arī bez tukšas plāpšanas un liekām emocijām), kad izpilddomitejas priekšsēdētājs jau piedāvāja Latvijas Tautas frontes līderiem sēsties pie konstruktīvu sarunu galda un konkrēti lemt, ko nu kurš var, un darboties kopā.

— Dažreiz domāju — viss, pietiek. Es arī esmu cilvēks, man ir ģimene, vecākā meita gandrīz pie vīra izdodama. Bez tehniskām iemaņām un prasmēm apgūts vēl arī ekonomista amats, ir pat diploms. Zinu, kur es va-rētu atrast darbu. Tikai līdz pa-vasarim vēl izturēt — un punkts.

Jānis Znotiņš alojas. Sākumā gan telcās strādāt tikai līdz pir-majam atvaļinājumam. Bet at-griezās, tika ierauts darbu vir-puļi, radās jaunas idejas, jaunas iecerces. Priekšā vēl gaida pulka nedarītu darbu. Tā kā Līvānu mēram, ceru, būs vēl neviens vien pavasaris. Vismaz līdz tam lai-kam, kad nāks tas īstais pavā-saris, kuru tā gaida viņa pilsēta.

I. KOROĻOVA

tikai viens uzdevums — kalpot tautai

Konferences delegāta anketa

Partijas rajona organizācijas XXII konferences priekšvakarā redakcija lūdz trīs tās delegātus atbildēt uz jautājumiem:

- 1) Ar kādām domām, vēlējumiem Jūs dodaties uz konferenci?
  - 2) Kas Jūs patlaban visvairāk saviļņo, satrauc mūsu dzīvē?
  - 3) Kādas problēmas risināmas Jūsu kolektīvā?
  - 4) Ko novēlat jaunajai partijas rajona komitejai un birojam?
- Publicējam saņemtās atbildes.

B. LAIZĀNS,

Kirova kolhoza priekšsēdētājs

1. Konferencē jābūt atklātai sarunai par visiem sasāpējušajiem jautājumiem. Ne tikai jākritizē, bet galvenais — jāmeklē izeja, kā radušos stāvokli labot, jāatskan konkrētiem ierosinājumiem pārtikas problēmas ātrākai atrisināšanai. Jānostiprina Preiļu rajona ekonomiskās pozīcijas — lai mēs

A. SEDVALDS,

Līvānu eksperimentālās biokīmiskās rūpnīcas direktors

1. Konferencē bez ierobežojumiem jādod iespējas uzstāties visiem delegātiem, kas vēlas runāt un kam ir ko teikt. Lai vairāk būtu neordināru, drosmīgu domu un nestandarta secinājumu. Lai uzstāšanās būtu ar konstruktīviem un konkrētiem priekšlikumiem partijas darba uzlabošanā.

2. Visvairāk satrauc: politiskā plāksnē — izpratnes, politiskās kultūras un ētikas trūkums savstarpējās attiecībās, sevišķi jautājumos, kas izvirzījušies sakarā ar Latvijas Tautas frontes aktīvizēšanos un tās programmas īstenošanu; ekonomiskā plāksnē — nav iespējams realizēt ekonomiskos stimulus, ko dod pašreizējie ekonomiskie modeļi, pastāvot nepelnīto līdzekļu seguma deficītam, kas savukārt saistīts ar projektētāju, celtnieku un piegādātāju monopolu.

3. Pašu mājās, rūpnīcā visvairāk uztrauc attīstības per-

ieklūtu pirmajā piecniekā republikā.

2. Satrauc tas, ka lauksaimniecības prioritāte pagaidām ir tikai vārdos, solījumos. Jābeidz runāt, lauki jāapgādā ar celtniecības materiāliem, kuru no gada gadā kļūst arvien mazāk. Republikas kolhozi ar saviem līdzekļiem palīdzēja uzcelt Brocēnu cementa un šifera rūpnīcā jaudīgu krāsni. Mums gadā solīja 50 000 tonnu cementa. Bet tas aiziet Vissavienības fondos.

Izvērsas nomas darbs zemnieku saimniecībās. Bet viņi tam nav sagatavoti, trūkst tehnikas, nav atrisināta nomas cena, kredīts. Vispār šajā jaunajā saimniecībā ir daudz neskaidrību no tīri juridiska viedokļa.

3. Jāceļ laukaugu ražība (ar organiskā mēslojuma pielietošanu), lopu produktivitāte (audzējot olbaltumvielām bagātus kultūras, kas aizvieto spēkbarību).

Vairāk jābūvē labi iekšējie ceļi, lai nelauzītu dārgo tehniku. Vispār vēlamus daudz vairāk kvalitatīvas mini tehnikas, sevišķi lopkopības fermās, lai atvieglotu cilvēku smāgo darbu.

4. Labu sadarbību, palīdzības sniegšanu. Ar partijas rajona komitejas biroju nav jābaida (tas rada stresa stāvokli), bet tam vienmēr jābūt padomdevējam un atbalstītājam.

G. VISNAKOVA,

Preiļu 2. vidusskolas skolotāja

1. Uz konferenci mūsu skolas delegāti dodas ar domu raženi strādāt, apspriest sasāpējušos jautājumus mācību iestāžu finansēšanas un celtniecības labākā nodrošināšanā.

2.—3. Mūsu pedagogu kolektīvu satrauc mācību telpu stāvoklis. Kopš skolas uzcelšanas jau pagājuši 30 gadi, bet ne vienu reizi nav veikts kapitālais remonts. Noliegtosies elektroiekārta, kanalizācija, koka konstrukcijas. Pārslodze skolā skolēnu skaita ziņā ir pusotras reizes lielāka par paredzēto normu. Mācības notiek divās maiņās, kas ļoti traucē audzināšanas darbu.

Trūkst telpu četrām klasēm, skolotāju istaba pēdējā laikā atrodas kāpņu telpās.

Skolā ir liela skolotāju un skolēnu saslimtība. Pagājušajā mācību gadā mūsu skolotājiem bija izsniegtas 70 slimības lapas, kas kopā sastādīja 661 slimības dienu. Biežā slimošana izskaidrojama ar normālu darbu un mācību apstākļu trūkumu skolā. Ļoti ceram uz piebūvi.

Gribētos cerēt, ka jaunie speciālisti, kas ierodas darbā skolā, būtu nodrošināti ar dzīvokļiem. Nākamgad gaidām trīs jaunus skolotājus, bet kur viņi dzīvos?

Sava darba uzlabošanai meklējam iekšējās rezerves: pastāvīgi paaugstināt skolotāju atbildību, viņu profesionālo meistarību. Meklējam jaunas darba formas, to koordinējam ar vecāku un skolēnu kolektīviem. Sajā sakarībā bija sarīkota partijas sapulce kopā ar pionieru un komjaunatnes organizāciju aktīvu.

4. Jaunievēlētājam partijas rajona komitejai un birojam gribas novēlēt paaugstināt prasīgumu pret sevi, pieņemt konkrētus lēmumus un tos nelokāmi pildīt. Mums, preiļiešiem, godu nedara nolaistais parks un ielgušī pils atjaunošana. Kad beidzot te būs kārtība?

● Sodien partijas rajona organizācijas konferencē piedalās arī Ilgonis Sņikers un Andris Puzo. Viens ir Līvānu stikla fabrikas partijas pirmorganizācijas sekretārs, otrs — Aglonas internātskolas direktors. Partijas pirmorganizācijas pārskatu un vēlēšanu laikā viņu kandidatūras rekomendējušas partijas rajona komitejas sekretāru amatam.

Kāda ir viņu dzīves pozīcija? Iepazīstinām ar I. Sņikera un A. Puzo uzskatiem, viņu domām par partijas rajona organizācijas darbu, par aktuālo ekonomisko un sociālo problēmu risināšanu, kā arī ar viņu viedokļiem citos jautājumos.

I. Sņikers:

„Katram jādara savs darbs“

— Par partijas organizācijas sekretāru mani ievēlēja 1983. gada rudenī. Neteikšu, ka kādreiz man būtu bijusi doma par partijas darbu. Tā iznāca. Kamēr uztic, tikmēr strādāju, lai gan pie šī «krēsla» sevišķi neturos, jo pamatprofesijas man, var teikt, ir pat divas — tehnoloģis pēc tehnikuma un ekonomists — pēc augstskolas.

Pašreiz esmu partijas rajona komitejas loceklis. Uzskatu, ka komiteja savas funkcijas pilnībā neveic. Tās vairāk atdotas aparāta rokās. Tiek diskutēts par funkciju sadali. Domāju tā: viens no pirmajiem noteikumiem ir tas, ka katram jādara savs darbs. Un no viņa arī jāprasa. Ja cilvēks ir komunisti, tad pirmām kārtām jāprasa rajona komitejai. Jāprasa, kāpēc tas cilvēks vai cilvēki, kas varbūt ir savās ambīcijās, nevarēja vienoties, kāpēc viņi uzticēto jautājumu neatrisināja. Esam pieraduši, ka pie mums ir diezgan liela bezatbildība visos līmeņos.

Kas man pašreiz partijas rajona komitejā šķiet labi, pareizi? Man patīk (tas, manuprāt, ir biedres Jansones liels nopelns), ka rajona komiteja sākusī daudz vairāk vēribas vēltīt kultūrai.

Varbūt to nevar teikt viennozīmīgi, tomēr uzskatu, ka Latvijas Tautas frontei Latgales rajonos iet grūtāk nekā citur. Iespējams — pašu zemās aktivitātes dēļ; iespējams — arī tāpēc, ka vienā otrā rajonā LTF izjūt diezgan lielu nepatiku no partijas komitejas, vadības puses. Pār mūsu rajonu es tā negribētu teikt. Pie mums mēģina iet uz dialogu, atrast kaut kādus kopn punktus. Attiecībā uz sevi: kā Tautas frontes ierindnieks no partijas komitejas puses neesmu izjutis nekādu spiedienu.

LTF Programma es principā atbalstu. Par atsevišķām detaļām... Negribētu teikt, ka man tas ir nebieņemams, tomēr rada vienu pārdomām. Piemēram, par partijas lomu mūsu valstī.

LTF Programma ir pieņemta. Programma ir normāla. Laj gan daudzai neformālajiem grupējumiem, kas izveidojušies vai veidojas, programmas ir līdzīgas un daļēji pat saskana, kā LTF daļēji ir visas nāvēnās kustības uzskatu par šķeltnieciskām, kas neveicinās spēku konsolidāciju.

Esmu ar abām rokām par republikas ekonomisko patstāvību un uzskatu, ka tajā varam

iet diezgan tālu. Republikai jāklūst saimnieciski patstāvīgai, bet pagaidām tā ir «tumša lieta», jo mēs taču neko nezinām. Mums jātieks skaidrībā par to, ko pārkam, ko pārdodam, ko ievadam, ko izvedam, par kādām cenām pārkam un par kādām — pārdodam, un — vai tas mums ir izdevīgi vai nav.

Rajonā par ļoti svarīgu jautājumu uzskatu iedzīvotāju apgādi ar pārtiku. Stāvokļa uzlabošanai redzu divus ceļus. Pirmais — aizstāvēt rajona tiesības republikā. Otrais — aktīvāk izmantot iekšējās rezerves. Nav labi, ja mūsu iedzīvotāji savu produkciju aizved un nodod kaut kur kaimiņu republikā vai rajonā. Acīmredzot, kaut kas ar ekonomiskajiem stimuliem nav kārtībā.

Tas, kas pašreiz notiek ar lauku saimniecībām, ar individuālajām saimniecībām, — tas acīmredzot būs arvien plašāks ceļš, jo mums vajag, lai ražotājs justu atbildību un ieinteresētību sava darba rezultātos. Pasludināta lauksaimniecības prioritāte, taču pagaidām tā ir tīri nosacīta. Ja mēs ceram produktu pārpilnību nodrošināt tikai ar to, ka laukos pēkšņi dabūsim vairāk cilvēku, tad ne vien tas izdosies. Vairāk jādomā par to, kā nodrošināt lauksaimniecībā strādājošos ar mehanizāciju, ceļu tīkliem, infrastruktūru. Ar to, kas vajadzīgs, lai nebūtu jālauza galva, kā tikt valā no savas produkcijas. Jādoma arī par to, lai laucinieks varētu normāli strādāt uz zinātniskiem pamatiem un arī normāli dzīvot.

Sarežģīts ir jautājums par citu republiku darbaspēka izmantošanu lauksaimniecībā, celtniecībā. Pašreiz no viesstrādniekiem atteikties laikam nevaram un tuvākajā laikā nevarēsim. Taču ir viens «bet», proti, par maz pie mums vēl ir reklāmas un līdz ar to līgumu — vienas no darba formām, ko maz izmantojam. Sakiet, vai bieži esat redzējuši rajona laikrakstā darba piedāvājumus, aicinājumus, aģitāciju? Iespējas palīdzēt saimniecībām vispirms jāpiedāvā mūsu pašu rajona iedzīvotājiem, pilsetniekiem. Vasaras periodā vairāk varētu iesaistīt arī nīlsētas jaunatni. Cilvēkiem jāļauj nopelnīt, strādājot pēc līguma. Strādājot uz tādiem pašiem izcenojumiem kā viesstrādnieki.

(Nobeigums 4. lpp.)

Laikraksta „Leņina Karogs“ redakcijai

3. novembrī notika rajona partijas, kara un darba veterānu padomes prezidija ārpuskārtas paplašinātā sēde. Tika izskatīti jautājumi, kas saistīti ar veterānu padomes gatavošanos partijas rajona organizācijas XXII konferencei un tās pārstāvju piedalīšanos šajā konferencē.

Prezidija locekļi atzīmēja, ka rajonā, tāpat kā visā republikā, vērojams sabiedriskās aktivitātes pieaugums, ka tikumiskajā atmosfērā vairāk kļuvis atklātuma.

Tomēr nedrīkst neatzīmēt, ka mūsu rajona LTF iniciatīvas grupu darbība vairākās pozīcijās

tālu novirzās no LTF Programmas un Statūtos izvirzītajiem mērķiem. LTF līderiem tiekoti ar rajona vadību, bija vērojama tieksme pamācīt, piekarināt birkas, noliegt visu pozitīvo, kas veikts pēdējos gados, kritizēt, neizvirzot nekādus ceļus rajonā esošo problēmu atrisināšanai.

Partijas, kara un darba veterānu padomes prezidija locekļi uzskata par pienākumu nosodīt šādu pozīciju, kura ved uz spēku sadrumstalošanu, starpniecālo attiecību saasināšanos rajonā.

Protestu izraisa politiskās spekulācijas ap Latvijas vēsturē sarežģītiem notikumiem. Sociālistiskās attīstības ceļu, draudzību starp tautām mums novēlējuši latviešu sarkanie strēlnieki. To nav iespējams noliegt.

Partijas, kara un darba veterānu uzskata, ka partijas rajona komitejai, partijas pirmorganizācijām PSKP XIX Vissavienības konferences lēmumu realizēšanā nepieciešams ieņemt principiālu nostāju, dot mūsu dzīvē esošajām negatīvajām parādībām savu novērtējumu, pieprasīt to no visiem komunistiem.

Vairākos jautājumos gribētos redzēt precīzāku un pārdomātāku laikraksta «Leņina Karogs» redakcijas pozīciju. Protams, sociālistiskā plurālisma ietvaros var un vajag visu publicēt, taču vajadzētu padomāt arī par sekām, kuras var radīt tā vai cita publikācija.

Veterānu padomes prezidija locekļi atbalsta partijas rajona komitejas sekretāru V. Solovjova, P. Romanova un I. Jansones kandidatūras un uzskata, ka viņi ir spējīgi īstenot rajonā sociāli ekonomisko pārveidojumu kursu, un aicina visus delegātus, ku-

riem rūp dzimtā novada liktenis, balsot par šiem biedriem.

A. Logins — kara un darba veterānu Preiļu rajona padomes priekšsēdētājs, M. Anisratovs — partijas, kara un darba veterāns, F. Solomahins — kara un darba veterāns, A. Slobodjers — kara un darba veterāns, R. Kavinskis — Sociālistiskā Darba Varonis, PSRS Augstākās Padomes deputāts, agrofīrmās «Krasnij Oktjabrj» ģenerāldirektors.

Lauksaimniecībai — prioritāti!

Sauksim lietas īstajos vārdos...

IR sākusies vērtību pārvērtēšana. Arī saimniecībā, kurā darbs ir veicies, kur arī šajā gadā (to visur un visā dēvē par lauksaimnieciski nelabvēlīgu) peļņa būs aptuveni viens miljons rubļu, rentabilitāte — 24 — 25 procenti. Runa ir par Leņina kolhozu un tā priekšsēdētāju PĒTERI BARKOVSKI. Par to, kā pārvērtību vēji mēģina saraut saites, kas gadiem ilgi saistīja rokas lauksaimniekam.

— Priekšsēdētāj, ar interesi klausījos jūsu viedokli diskusijās, kur sprieda par iespējamo agrorūpnieciskās kooperatīvās apvienības modeli, vai, precīzāk sakot, jūsu iebildumus pret to. Kas jūs mudināja tik dedzīgi izteikt savu viedokli?

— Man to lika darīt dzīve. Jo runa ir par to pašu aplamo Vissavienības modeli, pēc kura arī mūsu rajonā sadomājuši dibināt apvienību. Kā smejas, tie paši vecie vēži — tikai citā kultūrē: «Uzdot», «Kontrolēt...» Tādā arī plānotā kooperatīvās apvienība būs diktējošs un pamācošs orgāns, kurš nevis palīdzēs, konsultēs, bet gan «Uzliks par pienākumu», «Liks atskaitīties...» Turklāt — arī par lauksaimniekam dažkārt tīri nepieņemamām lietām.

Ēsmu kategorisks tāpēc, ka šodien republikā (piemēram, Ventspils rajonā) tiek meklēti optimāli izdevīgs rajona agrorūpnieciskās apvienības modelis. Tā izveidošanā pieaicināti zinātnieki. Idejas dedzīgi apspriež un izvērtē saimniecībās. Starp citu, ventspilnieki plāno, ka apvienībā algotu pārvaldes aparāta darbinieku skaitš nepārsniegs aptuveni astoņus cilvēkus. Apvienības padome strādās sabiedriskā kārtā. Katru gadu ievēlēs priekšsēdētāju un vietnieku no kolhozu vadītājiem. Vadītājs krēsli neaizsēdēsies, jo nākamajā gadā pie vadības stūres būs jau cits lauksaimnieks. Tā dēvēto algoto aparātu vadīs izpilddirektors.

Jā, apvienību mums vajag. Bet tikai tādu, kura izveidota saprāta robežās. Kura mūs vienos, aizstāvēs kopējās intereses un palīdzēs atrisināt jautājumus, kuri nebū nav vienkārši. Piemēram, produkcijas realizāciju, materiāli tehnisko apgādi.

Lai gan Leņina kolhozs ir pietiekami patsāvīgs lēmēis ekonomikas un saimnieciskās lietās, esam izjūtuši, ko nozīmē komandas, dažkārt pat tīri nēnārdomāji aizrādījumi «no augšas». Gribu sacīt, ka savas saimniecības galvenos speciālistus nevērtēju zemāk par padomniekiem no rajona agrorūpniecības apvienības. Kā nekā cilvēki savas teorētiskās zināšanas ir apliecinājuši praksē. Tādā spēj vadīt saimniecību un organizēt darbus bez bikstīšanas.

— Saimniecības varēšana ir atkarīga ne tikai no labiem speciālistiem, bet arī no darbaspēka pietiekamības. Savus speciālistus jūs jau vērtējat. Bet kā ir ar darbaspēku? Vai katrs savu darbu padara godīgi? Vai pietiek darītāju?

— Uz 100 hektāriem lauksaimniecībā izmantojamās zemes kolhozā strādā tikai 7 cilvēki. Tas ir maz. Attieksme pret darbu — laba. Manuprāt, to ļoti būviski raksturo skaitļi. Lai gan darbaspēigu kolhozieku saimniecībā kļūst arvien mazāk, darba ražīgums pieaudzis. Un tomēr ļoti gribētos, lai šodien laudis sacītu: «Tā ir mana zeme», «Tā ir mana ferma», bet nevis: «Mūsu...». Tad cilvēks vēl rūpīgāk audzēs malzi, kops lopus.

Mēs domājam par saviem cilvēkiem. Visi darba darītāji ap-

gādāti ar dzīvokļiem, daudziem ir personīgās mājas. Daži nupat kļuva par personīgo namu īpašniekiem, jo par izdevīgiem noteikumiem saimniecība pārdeva Līvānu mājinās. Pašlaik ceļam 24 dzīvokļu māju. Iespējams, arī tiem cilvēkiem, kuri agrāk kaut kādu apsvērumu dēļ ir atstājuši vaj pārdevuši dzimtas mājas un tagad grib atgriezties savā saimniecībā. Aicinām visus, kuri grib nākt atpakaļ. Atradīsim labi atalgotu darbu, mēģināsim nokārtot sadzīves apstākļus.

— Jūsu puses ļaudīm ir stingrs pamats zem kājām. Saimniecības kasē ir nauda, cilvēki saņem labu atalgotu. Kā saimniecībā uzņem jaunās vēsmas par iespējamo zemes nodošanu zemniekiem, kooperatīviem?

— Domāju, ka ar interesi. Debatēt jau debatēt. Bet jāsaprot arī cilvēki. Viņi ilgus gadus ir audzināti citā garā. Manuprāt, viņi šodien baidās no atbildības, kāda gulsies, piemēram, uz nomnieku vai fermeri. Es gribētu iebilst pret tiem rožainajiem uzskatiem, ka mums jau viss ir izlemts, viss nokārtots, ka vaiņag tikai gribētājus, kas saimniekos un ievāks neiedomājamas ražas. Tā nav. Šodien vēl nav likumdošanas aktu, kuri garantētu, ka zemniekam piešķirtā zeme nonāks beztermiņa lietošanā. Ir tikai lēmumi, kas atļauj. Bet ar lēmumiem ir tā, ka tos var pieņemt un var arī atcelt. Zemnieks ir prātīgs cilvēks. Viņš to saprot. Kad būs garantēta likumdošana, iespējams, ka būs arī fermeri.

Manuprāt, Leņina kolhoza zemkopji pagaidām grib strādāt kolektīvi, un viņiem (bez pašslavināšanās) darbs tomēr veicas. Mēs saprotam, ka ir daudz iedara zemkopības kultūras uzlabošanā. Nepieciešams attīstīt palīgražošanu. Jā, to pašu, kuru kādreiz tik cītīgi noliedza. Ne jau rubļa dēļ (kaut gan arī no tā neviens vēl nav atteicies), bet arī tāpēc, lai laukkopībā nodarbinātajiem cilvēkiem ziemā būtu darbs un laba alga.

— Kādi būtiski svarīgi jautājumi nodarbināja jūsu domas, gatavojoties partijas rajona organizācijas konferencē?

— Ja es runāšu debatēs, tad mana uzstāšanās būs ļoti kritiska. Galvenokārt jau tāpēc, ka šodien laukos ir ļoti daudz sāpējušu jautājumu, kurus līdz šim neviens nav risinājis.

Ja jau ir demokrātija, tad būsim atklāti un nosauksim visas lietas īstajos vārdos.

Es nevaru mierīgi uzņemt to sīkumaino aizbildniecību un pat neuzticēšanos, kāda, piemēram, ir pret saimniecības vadītāju. Šāda attieksme, domāju, ne tikai man, bet arī citiem ir nepieņemama. Es runāšu arī par to, ka rajona ranga vadītājam, ja viņš grib un cer būt ievēlēts šādā atbildīgā amatā, ir jāapziņo atbildība un jāaizstāv tautas intereses.

— Paldies par sarunu!

P. Barkovski intervēja

A. ILJINA

I. Sņikers:

„Katram jādara savs darbs“

(Sākums 3. lpp.)

Svarīgs ir arī jautājums par latviešu — valsts valodu Latvijā. Tā ir jālieto, taču nereaļi ir noteikt kādu datumu, no kura jāpāriet uz latviešu valodu lietvedībā. Tas nenozīmē, ka varam nedarīt neko. Es neredzu nekā briesmīga, ja šodien krievu un citu tautību cilvēki savus dokumentus man iesniedz krievu, bet latvieši — latviešu valodā. Nevajag no tā baidīties.

Galvenais nosacījums tomēr ir tas, ka valoda jālieto praktiski: jālasa, jārunā. Citādi ar kursiem vien nebūs līdzēts, ja cilvēkam katru dienu nevajadzēs latviski runāt. Tas atkarīgs no latviešiem konkrētos darba kolektīvos. Nav ko kautrēties. Ja latviski runās kolēģi, ja latviešu valodā nāks dokumenti «no augšas», jautājums atrisināsies. Tā-

pēc jau tik tālu nonācām, ka gadus 20 — 25 atpakaļ pēkšņi sākām kautrēties no savas valodas lietošanas. Lietuviešiem, piemēram, nav valodas problēmas. Visa lietvedība ir lietuviski. Pusgada laikā valodu iemācās iebraucēji no citām republikām. (Varbūt arī iebraucēju tieši tāpēc ir mazāk.)

Uzskatu, ka arī ekoloģijas jautājumi partijas rajona komitejai jāpatur redzeslokā. Lai cik tas ir grūti, tomēr tas pirmām kārtām ir arī katra darba kolektīva uzdevums. Katram to nāksies risināt un no katra arī pieprasīt rezultātus. Daudz ko var izdarīt šodien pat. Kaut vai mainot cilvēku attieksmi pret ekoloģiju. Šobrīd tā ir visai parvīša. Mēs paši taču piesārņojam savu apkārtni. Esam pieraduši netīrumus izmest mežinā, rūpnīcu teritorijā. Te var līdzēt

tikai atbildības paaugstināšana katrā darba vietā. Stingra pozīcija jāņem partijas rajona komitejai, izpildkomitejai — tieši pret konkrētiem darba kolektīviem. Citādi mēs no vietas ne tiksim.

Līvānos vērojamas arī citas asas problēmas. Piemēram, dzīvokļu problēma. Mēs rūpnicā programmu «Dzīvoklis-90» laicam gan vairs neizpildīsim. Tas ir saistīts ar celtniecības materiālu trūkumu. Tā pati nelaime ir arī citām rūpniecībām.

Es ļoti ceru, ka drīz vietējām padomēm, rajona un pilsētu Tautas deputātu padomēm būs lielākas tiesības. Ka daļu no peļņas, ko mūsu uzņēmumi ieskaita rajona, republikas vai pat Vissavienības fondā, mēs varēsīm ieskaitīt tieši savas pilsētas budžetā.

A. Puzo:

„Jo lielāka patstāvība, jo mazāk problēmu“

— Uzskatu, ka rajona komunistiem īsta autoritāte būs tad, ja viņiem ticēs visi rajona iedzīvotāji. Šobrīd šī autoritāte sašķobījusies. Kā rāda pieredze, uz šodienu rajona komunisti vieni ar uzdevumiem, kas izvirzīti partijas XIX Vissavienības konferencē, galā netiek.

Rajonā izveidojusies Tautas fronte, kas rajona partijas organizācijai grib palīdzēt un palīdz realizēt dzīvē konferences lēmumus. Uzskatu, ka arī turpmāk partijas organizācijas un LTF sadarbība nepieciešama, jo risināt mūsu dzīves augšupeju varam tikai kopīgi ar visiem rajona iedzīvotājiem.

Attiecībā uz dažādiem formējumiem, apvienībām, biedrībām: ja tie palīdz realizēt dzīvē pārķertošanos, mūsu partijas CK politikai, tie ir apsvēkami un atbalstāmi. Bet, ja tie darbojas tikai pašatskaitēm un štata vietu aizpildīšanai, no kurām rajona iedzīvotājiem nav nekādas jēgas, tie jālikvidē.

Republikas ekonomisko patstāvību saprotu tā, ka jābūt ekvivalentai preču apmaiņai starp Latviju un tai izdevīgiem partneriem. Abpusēji izdevīgi apmaiņai. Un ne tikai PSRS ietvaros, bet arī ar kaimiņvalstīm — kā sociālistiskajām, tā arī kapitālistiskajām. Šī ekonomiskā patstāvība noteikti ceļš dzīves līmeni itin visās jomās. Līdz ar to ražošanā nebūs diktāta «no augšas», atsevišķu rūpnīcu monopola.

Uzskatu, lai risinātu jebkurus valstiski svarīgus uzdevumus, īstenotu partijas XIX Vissavienības konferences lēmumus, lai perspektīvā sasniegtu augstu dzīves līmeni, attīstītu zinātni un tehniku, cilvēkiem pirmām kārtām jābūt paēdušiem.

Runājot konkrēti par rajonu — mūsu iedzīvotājiem pārtikas produkti jāsaņem tieši tik, cik nepieciešams. Tāpēc rajona vadības pienākums — griezties augstākstāvošās valsts instances, panākt, lai no republikas fondiem mūsu iedzīvotājiem iedalītu produktus atbilstoši vidēji pieņemtajām pārtikas normām.

Iedzīvotāju apgāde ar pārtiku nav šķirama no jautājuma par lauksaimniecības prioritāti. Tā kā līdzšinējās lauksaimniecības

darba organizācijas formas — kolhozi, padomju saimniecības — sevi pilnībā nav attaisnojušas, kopā ar rajona lauksaimniecības speciālistiem, kolhozu un padomju saimniecību speciālistiem mums jāmeklē jaunas darbības formas, jāveido jauna lauksaimniecības struktūra. Pēc iespējas drīz jārod aibilde uz jautājumu, kā saimniecībās veikt darbu, lai tas dotu maksimāli lielāku efektu.

Manuprāt, problēma risināma šādi, pie tam — tieši proporciāli, jo lielāka zemnieku patstāvība, jo mazāka pati problēma. Šai formulai ir trīs noteikumi — patstāvība, darbs, darba samaksa.

Kā vienas no formām, lai laukiem atgrieztu dzīvību, varu minēt: pirmkārt — nodot zemniekiem zemi mūžīgā lietošanā, otrkārt — apturēt pilsētiematu celšanu laukos. Jāizmanto arī citas speciālistu ieteiktās formas.

Latvijas laukos jāatgriežas atpakaļ pie viensētām. Zemnieks jāsamulē — dodot viņam zemi, iespēju to apstrādāt un realizēt sarazoto produkciju. Dodot iespēju zemes apstrādāšanai iegādāties tehniku par vairumtirdzniecības cenām.

Būtisks šobrīd ir jautājums par imigrāciju. Taču apturēt to ar emocijām vien nav iespējams. Tādēļ rūpniecībā galvenais uzdevums ir — ceļt ražošanas intensitāti, nepalielinot strādājošo skaitu. Ir nepieciešama katras rūpnīcas programma par to, kā šis jautājums konkrēti tiks risināts tuvākajās piecgadēs.

Pārejot uz intensīvājam darba metodēm, jāievieš maksimāla automatizācija, strādājošo skaita jāsamazina. Līdz ar to uzņēmumos atbrīvošies darba rokas, kuras pilsētās varētu virzīt uz apkalpojošo sfēru u. c. Lauksaimniecībā ieinteresētajiem cilvēkiem tas dos iespēju pāriet (vai arī — atgriezties) uz dzīvi laukos, viensētās. Rentē zemi vai pārņemt to ilglietošanā, izvēlēties citas darba formas lauksaimniecībā. Tādējādi mūsu pašu cilvēki vismaz daļēji varētu risināt darba roku trūkumu laukos.

Ekoloģijas jautājums esmu vienprātis ar Daini Ivānu. Mūsu bērniem iedzīvo tīrā vidē, ielaido tīrs gaiss, ielaidas tīras

upēs un jālepojas ar Baltijas jūru un Latgales zilajiem ezeriem. Mūsu katra uzdevums — nepieļaut dabas piesārņošanas katastrofas, kas valstī jau sākusies, turpināšanos.

Runājot par latviešu valodu, uzskatu, ka pakāpeniski, bet neatliekot, apmēram pusgada laikā, jāpāriet uz to lietvedībā visās organizācijās, kas saistītas ar sociālo sfēru, veselības aizsardzību, sakarus ar PSRS).

Tāpat — tirdzniecībā, citās sociālo pakalpojumu sfērās, tiesību un veselības aizsardzības iestādēs u. c. apmēram pusgada — līdz pusotra gada laikā jārod maksimālas iespējas palīdzēt apgūt latviešu valodu latviski nerunājošiem cilvēkiem. Organizējot kursus, dažādus pasākumus latviešu valodas, zināšanu atjaunīšanai.

Jau minēto sfēru, kā arī partijas rajona komitejas, izpildkomiteju, citu iestāžu darbiniekiem jāpārvalda abas valodas, lai labāk spētu iedziļināties rajona iedzīvotāju problēmās un vajadzības uz jebkuru jautājumu varētu atbildēt taj valodā, kurā tas uzdots.

Pēc gada vai pusotra būtu nepieciešams organizēt atestāciju tajās darba nozarēs, kur abu valodu zināšanas sevišķi nepieciešamas. Latviešu tautības cilvēkiem būtu jākārtos eksāmens krievu valodā, pārējo tautību cilvēkiem — latviešu valodā. So domu pamatoju ar to, ka tā ir šodienas nepieciešamība. Latvijā latviešu valodai ir valsts valodas statuss, krievu valoda lietotama kā starpnacionālās sazināšanas līdzeklis.

Visiem jāiesaistās aktīvā darbībā par pārķertošanās un demokrātizācijas padziļināšanu mūsu valstī neskatoties ne uz kādiem pretestības spēkiem, kas to traucē.

Piebildīšu — kā mūs māca zinātniskais komunisms, filozofija, jebkura attīstība notiek tikai asā prestatu cīņā. Tāpēc uzskatu, ka domu dažādība ir nevis sociālisma pamatu graušana, bet gan — mūsu bagātība.

Redaktors P. PIZELIS

Sakarā ar kapitālu darbu veikšanu šī gada 14. novembrī no plkst. 11.00 līdz 16.00 Līvānos būs slēgta dzelzceļa pārbrauktuve.

Daugavpils ceļa distance

Tā kā gaiša ziedu vitne Celi vijas, celi skan. Tikai pārāk īsa taka Bij šais ceļos lemta man. (A. Vējāns)

Izsakām savu līdzjutību Jānim Sutkam sakarā ar TEVA pēkšņo nāvi.

Darbabiedri

Kapu kalnā skaļus vārdus nedzird, Tikai bērzi klusā mierā šalc. Tam, kas mīlēja šo zemi dzimto, Viņas klēpi mūža miers lai kluss. (S. Kaldupe)

Izsakām līdzjutību PĒTERA SUTKAS piederīgajiem, viņu kapu kalnā pavadot. Kirova kolhoza kolektīvs

LEŅINA
KAROGS

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета Коммунистической партии Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке, г. Прейли, Латв. ССР. Издательство «Звайгзне», г. Рига, ул. Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996, atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jaunatnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā 228400, Daugavpils, Valkas ielā 1. 1 nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.

Metiens 14654 eks. (latv. vai. 10307 eks., krievu vai. 4347 eks.).

Indekss 68169.
Pas. 1599.